

Fitxa tècnica

Guió Kim Nguyen **Fotografia** Nicolas Bolduc **Interpretació** Rachel Mwanza, Alain Lino Mic Eli Bastien, Serge Kanyinda, Mizinga Mwinga, Ralph Prosper, Jean Kabuya, Jupiter Bokondji, Starlette Mathata, Alex Herabo, Dole Malalou... **Durada** 90 min **Gènere** Drama, guerra **Llengües** Francès i lingala, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

En algun indret de l'Àfrica subsahariana, en una petit i remot llogaret, Komona, una nena de 12 anys, viu pacíficament amb els seus pares, fins al dia que és segrestada per l'exèrcit rebel i es veu obligada a combatre com a nena soldat. Per la seva capacitat per salvar-se, l'anomenen "bruixa de la guerra". La seva única sortida i amic serà en Mago, un noi albi de 15 anys que vol casar-se amb ella. (labutaca.net)

Crítica

Un retrat paorós de nens militaritzats a Àfrica

El director transmet dolorosa veracitat en aquest catàleg d'espants a Àfrica

Sabem que l'escenari de **Rebelle** és Àfrica, però en cap moment s'ofereixen pistes que marquin el país on es desenvolupa aquesta estremidora història. Podria ser el Congo o Sierra Leone o Ruanda o Somàlia. Què hi fa? El que hi explica el director canadenc Kim Nguyen podria haver ocorregut en qualsevol dels llocs citats o en uns altres d'un continent on la barbàrie més inconcebible és moneda comuna. Parla de nens obligats a ser soldats en guerres d'extermini, amb un reclutament que comença amb el feroç ritual de matar els seus pares i tots els éssers febles que no poden servir als invasors dels llogarets.

Aquesta excessiva atrocitat s'ha explicat en reportatges i en documentals, però no recordo haver-la vist tractada mai en una presumpta ficció. La protagonitza una violada i embarassada criatura de 13 anys que amb la veu trastornada descriu a l'indesitjat nen que tindrà el que li ha passat en els últims tres anys de la seva curta existència. Tot és un catàleg d'horrors, la van ensenyar a matar amb sadisme i ella es va imposar la necessitat animal de sobreviure. Però aquesta víctima que van transformar en un monstre, igual que els seus col·legues nens, tots ells sense possibilitat de deserció, segueixen sent criatures perdudes, insomnes i a estones il·lusionades, matxucades per la culpabilitat i el desconcert encara que els hagin intentat despullar de qualsevol ressort d'humanitat en la seva terrorífica missió de depredadors. El director transmet dolorosa veracitat a aquest catàleg d'espants, els personatges miren, es mouen i actuen com si ignoressin que els està filmant una càmera, reproduïxen amb naturalitat una realitat que semblen haver viscut. I si observar el comportament de botxins adults sempre et pot gelar la sang, veure aquesta activitat exercida per nens supera l'abominable. És una pel·lícula dura i emocionant, dotada d'un lirisme punyent, que s'ocupa d'aquestes massacres permanents que no solen tenir gaire espai en els mitjans de comunicació occidentals i que tampoc les nacions poderoses faran gaire esforç per frenar-les. Ocorren a Àfrica, ens queda molt lluny, són morts de classe ínfima. Asseguren que en les matances de Ruanda el 1994 van ser assassinades un milió de persones en l'espai d'uns dies, la majoria tutsis. M'imagino que si això hagués passat en el món presumptament civilitzat s'haurien rodat un centenar de pel·lícules evocant aquest infern. Recordaré durant molt de temps amb una esgarrifança els nens escorxadors de **Rebelle**.

Carlos Boyero (Crònica des del Festival de Berlín, 17/2/2012), <http://www.elpais.com>